

[Bauusgaard.]

tør tage stilling, men simpelt hen det, at man endnu ikke har forstået til fulde, hvad forudsætningen for at arbejde som mindretalsregering er, og hvad forudsætningen er for, at et folketing under de arbejdsvilkår overhovedet kan blive arbejdsdygtigt.

Endelig må jeg sige, at den inflationsdebat, vi havde i folketinget forleden dag, ikke førte så forfærdelig langt. Igen er det vel et spørgsmål, om det egentlig er berettiget eller tjener noget godt formål at ville fordele skyld eller ikke skyld i dette spørgsmål. Men jeg kan alligevel ikke lade være med at sige, at det svar, den højtærede økonomiminister gav på de ordførertaler, der blev holdt forleden dag, ikke hos mig efterlod indtryk af, at vi har en økonomiminister, der har forstået det særlige ansvar, der påhviler en økonomiminister netop i en mindretalsregering og netop i en situation, hvor man ved, at de organisationsmæssige og arbejdsmæssige problemer spiller så overordentlig stærkt ind i den økonomiske udvikling. Ministeren svarede bl. a. på mit ordførerindlæg dette, at en forudsætning for, at det, som det radikale venstre havde gjort sig til talsmand for, overhovedet skulle have nogen mening, var en vilje til at føre en fast finanspolitik. Hvis den højtærede økonomiminister havde haft lidt mere parlamentarisk erfaring, ville han vide, hvor forfejlet et sådant svar netop til det radikale venstre er; han ville ved at tænke tilbage have konstateret, at det radikale venstre trods skiftende parlamentariske forhold altid har fastholdt netop den indstilling. Han ville også ved flittigt studium kunne finde situationer, hvor det mere end det radikale venstre synes at være hans eget parti, der ikke har erindret sig denne sammenhæng.

Hvorom alting er, så er det klart, at hele problemet om vor økonomiske udvikling har optaget og også i den nærmest kommende tid nødvendigvis vil optage meget af den arbejdskraft og meget af den tid, vi må ofre på den politiske gerning. Det er en uheldig udvikling, når Danmark igennem 2 fulde år har haft en pris- og omkostningsudvikling, der er løbet foran de lande, med hvilke vi skal samarbejde, og ingen vil være i stand til at lukke øjnene for, at denne

udvikling nødvendigvis må ændres, hvis vi skal kunne blive ved at håbe og tro på en fortsat økonomisk vækst, den vækst i den økonomiske udvikling, som vi alle ønsker. Og jeg synes i og for sig — skal jeg sige det mildt — at det gør såmænd ingen skade, om regeringen vælger at følge økonomiministeren i den konklusion, at man skal ned sætte et udvalg til at analysere mulighederne for fortsat økonomisk vækst. Der kan i bedste fald komme noget godt ud af det, og i værste fald sker der vel ingen skade, medmindre man her har valgt en metode, bag hvilken man agter at krybe i skjul for det ansvar, der altid må hvile på en regering under en økonomisk udvikling.

Heller ikke det radikale venstres forslag om, at der blev gjort forsøg på en rationalisering inden for forsvarret, bl. a. ved gennem en mere effektiv udnyttelse af tjenestetiden at opnå en kortere tjenestetid, førte til noget resultat. Vi kan ikke fra radikal side tilbageholde en udtalt skuffelse over, at den højtærede forsvarsminister ikke har været mere mobil, eller skal jeg — for ikke at foruddiskontere et resultat, som måske ikke bliver det endelige — sige, at ministeren ikke har været det i et hurtigere tempo. Jeg tror, man må erkende, at det i en situation, hvor man fra alle sider taler om behovet for rationalisering af hele den offentlige administration, ville være urimeligt, om man helt undlod i disse bestræbelser at medtage et for den offentlige administration og for udgiftspolitikken så betydende område som hele vort forsvar. Jeg håber ikke, at vi af den kendsgerning, at folketingssamlingen nu lakker mod slutningen, uden at offentligheden — og med den vi andre — har fået kendskab til, hvad ministerens endelige konklusion i dette spørgsmål bliver, kan slutte, at han allerede har opgivet at nå frem til en løsning. Vi har vel endnu lov at håbe på et forsøg på en effektivisering af den militære tjenestetid, således som vi fra radikal side har foreslået det. Jeg mener, vi skylder både de værnepligtige og samfundet og ikke mindst vort eget ansvar over for den økonomiske udvikling, at de forsøg, der er anmodet om — og det er jo en meget beskedent anmodning — nu bliver iværksat.

Hvad det udenrigspolitiske område angår, har jeg også et par enkelte bemærk-